

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M im@im.dk
W www.im.dk

Folketingets Sundhedsudvalg

Dato: 12. januar 2011
Enhed: INT
Sagsbeh.: hcf
Sags nr.: 1100331
Dok nr.: 405282

Folketingets Sundhedsudvalg har den 16. december 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 297 (Alm. del) til indenrigs- og sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Flemming Møller Mortensen (S).

Spørgsmål nr. 297:

" Vil ministeren redegøre for sin holdning til direktivforslaget om patientrettigheder når det drejer sig om europæiske praktiserende lægers mulighed for ordinere undersøgelse og behandling på hospitaler og klinikker i andre lande end det land hvor de praktiserer samt om det kræver en forhåndsgodkendelse fra eksempelvis hjemhørende danske region?"

Svar:

Indledningsvis kan jeg oplyse, at forhandlingerne mellem Rådet og Europa-Parlamentet om en andenbehandlingsaftale er afsluttet. Direktivforslaget ventes at komme til afstemning i Parlamentets plenarforsamling senere i denne måned. Herefter vil direktivet kunne vedtages endeligt i Rådet.

Der har været tale om ganske vanskelige forhandlinger, men det er lykkedes for Danmark at opnå et resultat, som imødekommer vores vigtigste prioriteter, og som derfor samlet set er tilfredsstillende for Danmark.

Det følger af direktivforslaget, at retten til refusion af udgifter til behandling i udlandet omfatter ydelser, som patienten i forvejen har ret til i sit hjemland.

For visse ydelser kan der stilles krav om forhåndsgodkendelse fra myndighederne i patientens hjemland. Det drejer sig om sundhedsydelser, som kræver planlægning med henblik på at fastholde den nødvendige kapacitet eller styre sundhedsudgifterne i det pågældende medlemsland og som involverer mindst én overnatning på sygehus eller kræver brug af højt specialiseret og omkostningsintensiv medicinsk infrastruktur eller udstyr. Også sundhedsydelser, som indebærer en særlig risiko for patienten eller for befolkningen eller som tilbydes af en leverandør, hvor der er konkret og begrundet tvivl om behandlingens kvalitet eller sikkerhed, kan underlægges krav om forhåndsgodkendelse.

Muligheden for at stille krav om forhåndsgodkendelse omfatter også behandling, som en patient måtte være henvist til af en praktiserende læge i et andet EU-land, i det omfang behandlingen opfylder ovennævnte kriterier.

I andre tilfælde, dvs. for ydelser som ikke opfylder ovennævnte kriterier, vil der ikke kunne stilles krav om forhåndsgodkendelse. Patientens hjemland kan dog afvise at refundere udgiften, hvis der f.eks. er tale om en ydelse, som ikke til-

bydes i hjemlandets sundhedssystem og som patienten dermed ikke har ret til efter direktivet.

Medlemslandene har efter det foreliggende forslag mulighed for at give afslag på en ansøgning om forhåndsgodkendelse, hvis den pågældende ydelse kan tilbydes rettidigt i patientens hjemland, dvs. inden for en lægefagligt forsvarlig tidsfrist. Det vil være en individuel lægefaglig vurdering, som afgør, hvor længe den enkelte patient kan vente på behandling, og dermed hvornår retten til at modtage behandlingen i et andet EU-land indtræder.

Når direktivet er endeligt vedtaget, skal det efter det foreliggende forslag gennemføres i medlemslandene inden for en frist på 2½ år. Der vil i den forbindelse skulle tages stilling til, hvordan direktivets bestemmelser konkret skal implementeres i dansk lovgivning.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder / Hanne Findsen